

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoCsp/9/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120205375
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2120205375.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Katarína Slováčková a sudcov: Mgr. Jozef Mačej a JUDr. Ľuboslava Vanková v právnej veci žalobkyne: A. B., narodená X.X.XXXX, trvale bytom X. apríla XXX/XX, C., proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 13Csp/39/2020-50 zo dňa 12.4.2021 v spojení s opravným uznesením č. k. 13Csp/39/2020-85 zo dňa 11.1.2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobkyni sa nepriznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie výrokom I. určil, že úver zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500133464 zo dňa 28.10.2015 je bezúročný a bez poplatkov, výrokom II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.534,24 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom III. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 100 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom IV. žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie právne odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1, ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 ods. 1, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 54 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 251, § 255 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1, ods. 2, čl. 4 ods. 1, § 224 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že žalobkyňa so žalovaným dňa 28.10.2015 uzavreli Zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500133464, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal žalobkyni poskytnúť úver v sume 3.000 eur. Poskytnutý úver sa žalobkyňa zaviazala uhradiť 42 mesačnými splátkami v sume 93,37 eur, celková čiastka, ktorú musel žalobca zaplatiť bola

suma 4.221,54 eur. Žalobkyni bola na základe uvedeného úveru poskytnutá suma 2.700 eur (teda nie suma 3.000 eur) s tým, že žalobkyňa na úver celkovo zaplatila sumu 5.234,24 eur.

Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že predmetná zmluva o úvere neobsahuje náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a to celkovú výšku úveru, nakoľko celková výška úveru bola žalobkyni reálne poskytnutá len v sume 2.700 eur, teda vo výške po odrátaní poplatku za poskytnutie úveru v sume 300 eur. V tejto súvislosti poukázal súd prvej inštancie na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-377/14. Súd prvej inštancie bol názoru, že ak žalovaný do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul poplatok za poskytnutie úveru, ide o postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti veriteľa a teda bez akýchkoľvek pochybností došlo k podhodnoteniu RPMN, ktorej výpočet je závislý od celkovej výšky úveru. Vzhľadom na skutočnosť, že v spotrebiteľskej zmluve bola nesprávne uvedená celková výška úveru, ako aj výška RPMN, súd prvej inštancie poskytnutý úver považoval za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa sa domáhala určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru dôvodne. Súd prvej inštancie mal za to, že zo strany žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu z dôvodu, že žalobkyňa na úver zaplatila viac, ako jej bolo poskytnuté a preto bezdôvodné obohatenie žalovaného predstavuje sumu 2.534,24 eur. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 eur súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na to, že bolo žalobkyni vyhovené vo výroku I. a II., možno konštatovať úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a to na základe toho, že žalovaný porušil svoju povinnosť uzavrieť so žalobkyňou zmluvu obsahujúcu obligatórne náležitosti zmluvy.

Súd prvej inštancie žalobkyni ako plne úspešnej strane sporu náhradu trov konania nepriznal, keďže jej žiadne trovy nevznikli, žiadne si neuplatnila a žiadne jej ani zo súdneho spisu nevyplynuli.

Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f), písm. g) a písm. h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie neuviedol žiadny dôvod, pre ktoré by rozhodnutie o predbežnej otázke bolo predmetom samotného výroku. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplynulo, že záver o bezúročnosti úveru je predbežnou otázkou vo vzťahu k výroku, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o žalobe na plnenie. V konaní neboli taktiež preukázané skutočnosti, ktoré by odôvodňovali splnenie predpokladov pre konanie v určovacom návrhu. Žalovaný namietal konštatovanie súdu prvej inštancie o bezúročnosti úverov na základe záveru o nesprávnej RPMN a neuvedení celkovej výšky úveru, nakoľko súd prvej inštancie v konaní nevykonal žiadny dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že by hodnota RPMN mala byť odlišná. Žalovaný zdôraznil, že zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov určuje len jeden spôsob stanovenia hodnoty RPMN, a tým je výpočet podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2. Záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého by nesprávny údaj o výške úveru mal byť dôvodom bezúročnosti, považoval žalovaný v rozpore so zákonom. Žalovaný namietal nesprávne závery súdu prvej inštancie o neuvedení celkovej výšky úveru, nakoľko nemajú oporu v zákone č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Žalovaný poukázal na to, že súd prvej inštancie nesprávne tvrdil, že pri započítaní a následnom vyplatení zostávajúceho rozdielu došlo len k poskytnutiu úveru v sume 2.700 eur. Toto započítanie je rovnocenné so situáciou, v ktorej najskôr by veriteľ vyplatil úver v sume 3.000 eur a dlžník by vyplatil obratom (alebo súčasne) sumu 300 eur, výsledný stav na strane dlžníka by bola suma 2.700 eur, rovnaký stav nastáva aj v prípade započítania. Záver súdu prvej inštancie o výške úveru a o tom, že žalovaný neposkytol úver v sume 1.500 eur a že poplatok za poskytnutie úveru bol započítaný do úveru, je podľa žalovaného nesprávnym. Výška poplatku za poskytnutie úveru bola započítaná do celkových nákladov, čo znamená, že nešlo o súčasť úveru. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je podľa žalovaného nepreskúmateľné, a to pokiaľ ide o výšku priznaného nároku a o základ priznaného nároku. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie neobsahuje označenie žiadnej preukázanej skutočnosti vyplývajúcej z vykonaného dokazovania, ktorá by odôvodnila výšku priznaného finančného zadosťučinenia. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením a o

veci rozhodol tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná právo na plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie.

Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného nevyjadřila.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávnenou osobou - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), g), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného

sporového poriadku).

Predmetom konania je požiadavka na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, požiadavka na zaplatenie bezdôvodného obohatenia v sume 2.534,24 eur a požiadavka na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 eur. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovaného je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či vec správne právne správne posúdil.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou tvrdených nárokov, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatnených nárokov, výsledky dokazovania jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

Žalobca podal odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f), g), h) Civilného sporového poriadku.

Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, v dôsledku ktorých dospel

k záveru, že žaloba o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, o zaplatenie bezdôvodného obohatenia a primeraného finančného zadosťučinenia je dôvodná.

Odvolačím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku totiž možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Súd prvej inštancie žalobe vyhovel dôvodiac, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje celkový výšku úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov, resp. ročná percentuálna miera nákladov je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa, pričom v takomto prípade sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný v odvolaní namietal, že v konaní nevoli preukázané skutočnosti odôvodňujúce splnenie predpokladov pre konanie o určovanom návrhu, že záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je v rozpore s obsahom zmluvy o úvere, z ktorej vyplýva výška úveru a výška RPMN, že nie sú splnené zákonné podmienky pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ dobromyseľne uzaviera zmluvu a právom očakáva, že dodávateľ ako odborník - "profesionálne znalý podnikateľ" dodáva tovar alebo služby so zárukou kvality.

Uzavretú zmluvu o úvere odvolací súd považuje taktiež za zmluvu spotrebiteľskú tak, ako to uzavrel správne aj súd prvej inštancie a nespochybnil ani žalovaný. Žalovaný ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalobkyni, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru za podmienok dojednaných v zmluve o úvere. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem toho v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy o úvere ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

Ako prvé žalovaný v odvolaní namietal, že nie je daný právny záujem na požadovanom určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, keďže záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je iba predbežnou otázkou k výrokom, ktorými sa rozhodlo o žalobe na plnenie.

Podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

V záujme predchádzania vzniku prípadných nejasností viažucich sa k otázke preukázania, resp. nepreukázania naliehavého právneho záujmu žalobkyne ako spotrebiteľa na žalobou požadovanom určení, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, považuje odvolací súd v prvom rade za potrebné uviesť (reagujúc na žalovaným v odvolacom konaní uplatnenú námietku nepreukázania naliehavého právneho záujmu žalobkyňou na uvedenom určení), že takáto žaloba je žalobou o určenie právnej skutočnosti v zmysle ustanovenia § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku, vo vzťahu ku ktorej zákon existenciu a preukázanie existencie naliehavého právneho záujmu nevyžaduje. Naliehavý právny záujem sa preto pri žalobe o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, neskúma. Existenciu naliehavého právneho záujmu zákon vyžaduje len pri žalobe o určenie, či tu je alebo nie je určité právo podľa ustanovenia § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku, o akú však v danom prípade nejde. V prípade určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru ide o osobitný druh žaloby patriacej spotrebiteľovi s cieľom domáhať sa ochrany proti porušiteľovi svojich práv. Oprávnenosť takejto žaloby vyplýva z osobitného predpisu, a to z ustanovenia § 11 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch.

Súd prvej inštancie podľa odôvodnenia preskúmaného rozsudku správne vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru s odkazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b), d) zákona o spotrebiteľských úveroch, keď mal preukázané zo zmluvy o úvere, ktorú podrobil kontrole, že v zmluve o úvere nie je uvedená celková výška úveru a ročná percentuálna miera nákladov, resp. ročná percentuálna miera nákladov je uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa. Odvolací súd považuje závery súdu prvej inštancie uvedené v odôvodnení rozhodnutia za náležité a na zdôraznenie ich správnosti predkladá ďalšiu argumentáciu.

Podľa § 9 ods. 2 písm. g), k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

Podľa § 11 ods. 1 písm. b), d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa), ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb dodávateľa a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho

štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav. Práve s ohľadom na uvedenú koncepciu spotrebiteľského práva bol prijatý aj zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie uvedené v ustanovení § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch, zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

Odvolačí súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v zmluve o úvere nie je uvedená správna celková výška úveru, ktorý je spotrebiteľovi poskytnutý. V bode 5. Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500133464 zo dňa 28.10.2015 je uvedená celková výška úveru 3.000 eur a poplatok za poskytnutie úveru 300 eur, pričom podľa bodu 6.4. uvedenej zmluvy sa poplatok za poskytnutie úveru uhrádza jeho započítaním so sumou úveru a rozdiel sa vypláca na účet dlžníka. V odvolaní žalovaný dôvodil tým, že započítaním dochádza k stretu dvoch pohľadávok – pohľadávka na vyplatenie úveru a pohľadávka titulom poplatku za poskytnutie úveru, pričom započítanie pohľadávok podľa pravidiel normovaných zákonom nemôže byť nezákonné a výška poplatku za poskytnutie úveru bola započítaná do celkových nákladov, čo znamená, že nemohlo ísť o súčasť úveru. Odvolací súd nespochybňuje právny nárok žalovaného na poplatok za poskytnutie úveru, avšak pokiaľ z úveru v sume 3.000 eur bol hneď odpočítaný poplatok v sume 300 eur, reálne bol žalobkyni poskytnutý úver iba v sume 2.700 eur. Žalovaný si už na úvod zmluvného vzťahu zúčtoval z poskytnutého úveru sumu 300 eur, v dôsledku čoho ukrátil žalobkyňu ako spotrebiteľa o skutočnú výšku dojednaného spotrebiteľského úveru. Preto záver súdu prvej inštancie o absencii tejto obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere bol správny a potom je dôvodné zmluvu o úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov v súlade s ustanovením § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch.

Žalobca si kompenzoval poplatok za poskytnutie úveru v sume 300 eur už na úvod zmluvného vzťahu a takto ukrátil spotrebiteľa o skutočnú výšku dojednaného spotrebiteľského úveru, ide o neprípustný postup v rozpore so záverom Súdneho dvora Európskej únie v rozsudku zo dňa 21. apríla 2016 vo veci C-377/14, Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová c/a FINWAY a.s. (ďalej aj „rozsudok vo veci C-377/14“), ktorý poskytol výklad Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 v zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej aj „smernica“). Súdny dvor Európskej únie v uvedenom rozsudku vo výroku v bode 3. výslovne uviedol, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Obdobný záver plynie aj z vnútroštátnej judikatúry, s ktorou sa odvolací súd stotožňuje. Z tejto je zrejmé, že poplatok za poskytnutie pôžičky má charakter odmeny poskytovateľovi služby (spotrebiteľského úveru), nemožno ho považovať za istinu úveru a svojou povahou tvorí náklady spotrebiteľského úveru (rozsudky Najvyššieho súdu SR z 29.5.2013, sp. zn. 6Sžo/39/2012 a 6Sžo/21/2013). Obdobný právny záver bol vyslovený napr. aj v rozsudkoch Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25CoCsp8/78/2020 z 13.7.2021, sp. zn. 23CoCsp/50/2020 z 3.5.2021, sp. zn. 26CoCsp/102/2020 z 30.6.2021, sp. zn. 26CoCsp/18/2021 z 2.2.2022, v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22CoCsp/12/2020 z 14.5.2020, v rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/199/2019 z 15.10.2019.

Odvolačia námietka, že spotrebiteľský úver môže byť poskytnutý aj započítaním, je bez právneho významu. Súdny dvor Európskej únie vo vyššie citovanom rozsudku vo veci C-377/14 jasne konštatoval, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Skutočnosť, že poplatok za

poskytnutie úveru žalovaný započítava do celkových nákladov, je v rozpore s požiadavkou smernice, ako aj bodom I prílohy I tejto smernice o správnom uvedení celkovej výšky úveru.

Ak žalovaný započítal poplatok za poskytnutie úveru s celkovou výškou úveru, ktorú sa zaviazal žalobkyni poskytnúť, ide o postup v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti veriteľa, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytnutiu úveru, pričom takéto konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú praktiku a súčasne ju zakazuje.

Ďalej žalovaný nesúhlasil s tvrdením súdu prvej inštancie, že v zmluve o úvere nie je uvedená výška ročnej percentuálnej miery nákladov, resp. je uvedená v neprospech spotrebiteľa, keď súd prvej inštancie konštatoval, že výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov je závislý od celkovej výšky úveru. Vzhľadom na vyššie uvedené závery o nesprávnej celkovej výške úveru uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere, sa odvolací súd potom stotožňuje aj s konštatovaním súdu prvej inštancie o nesprávnom výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov (v neprospech spotrebiteľa) pre nesprávnosť použitého vstupného údaju o celkovej výške úveru. Bez akýchkoľvek pochybností došlo k podhodnoteniu ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorej výpočet je závislý od celkovej výšky úveru.

Odvolací súd je toho názoru, že princíp ochrany spotrebiteľa vyžaduje transparentnosť zmluvných dojednaní, ktoré sú spotrebiteľovi dodávateľom predkladané k podpisu. Z nich musí byť zrejmé, aké bude finálne finančné zaťaženie príjemcu úveru, lebo len takto informovaný spotrebiteľ môže urobiť spoľahlivú komparáciu na trhu dostupných a ponúkaných úverov bez toho, aby neskôr zistil, že vychádzal zo zámerne skreslených informácií. Problém ochrany spotrebiteľa nespočíva v zákaze obchodných podmienok, ale v možnosti sa s nimi riadne oboznámiť v ich zreteľnom označení, formulácii a možnosti ich zo zreteľnej úvahe akceptovať alebo odmietnuť.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v preskúvanom rozsudku správne uzavrel, že predmetný spotrebiteľský úver vzhľadom na nesprávne uvedenú celkovú výšku úveru a nesprávne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov v neprospech spotrebiteľa, je nevyhnutné považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b), d) zákona o spotrebiteľských úveroch.

Odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni bezdôvodné obohatenie odôvodnil žalovaný len odkazom na ním napadnutú vecnú nesprávnosť rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere.

Podľa § 451 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať (ods. 1). Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (ods. 2).

Právnym následkom určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere je vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, ktoré súd prvej inštancie vyčíslil na sumu 2.534,24 eur z dôvodu preplatenia úveru nad reálne poskytnutú sumu. Tento záver, pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia žalovaný v podanom odvolaní nenamietal, namietal záver o bezdôvodnom obohatení ako následok určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k určeniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nebol právny a logický dôvod posúdiť výšku bezdôvodného obohatenia inak, ako to urobil súd prvej inštancie. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že je nedôvodné a nesprávne posúdenie žalovanej sumy 2.534,24 eur ako bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že je nesprávny záver o dôvode vzniku bezdôvodného obohatenia. Výpočet bezdôvodného obohatenia tak, ako bol súdom prvej inštancie uskutočnený v preskúvanom rozsudku, nenapadol. Pokiaľ odvolací súd

považoval závery súdu prvej inštancie za právne správne vo vzťahu k vzniku bezdôvodného obohatenia, nemal odvolací súd dôvod na pochybnosti vo vzťahu k správnosti výšky priznaného nároku v sume 2.534,24 eur (pričom v zmysle § 216 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd je viazaný žalobným petítom), ktorá je v konečnom dôsledku v súlade s listinnými dôkazmi obsiahnutými v súdnom spise.

Napokon predmetom prieskumu odvolacieho súdu bol výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie priznal žalobkyni právo na zaplatenie od žalovaného primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 eur z dôvodu, že porušenie práva zo strany žalovaného je spôsobilé privodiť žalobkyni ako spotrebiteľovi ujmu, pričom žalovaný ani nepreukázal záujem protiprávny stav usporiadať. Žalovaný v odvolaní namietal, že nie je opodstatnený ani nárok žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, keďže z jeho strany nedošlo k porušeniu povinnosti ustanovenej mu zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi, pričom z preskúmaného rozsudku nevyplývajú skutočnosti, ktoré by odôvodňovali výšku priznaného finančného zadosťučinenia.

Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

K uvedenej odvolacej argumentácii žalovaného odvolací súd uvádza, že v prípade porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ochrane spotrebiteľa“) a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie. Toto právo vyplýva z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je teda úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde vyplynie z rozhodnutia súdu vydaného vo veci samej. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde.

V súdenom spore sa žalobkyňa bez akýchkoľvek pochybností domohla určenia, že úver zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere je bezúročný a bez poplatkov, čím bol zároveň naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinností umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie. Keďže žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie svojho práva zo strany žalovaného na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, keď nárok na požadované finančné zadosťučinenie považoval súd prvej inštancie za opodstatnený. Nemožno sa preto stotožniť s názorom žalovaného, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo preukázané, že došlo k porušeniu práv ustanovených za účelom ochrany žalobkyne ako spotrebiteľa. Žalovaný napriek bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru inkasoval od žalobkyne plnenia, na ktoré nemal nárok. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritéria, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a podobne. Za primerané v prejednávanej veci je potrebné považovať súdom prvej inštancie priznané finančné zadosťučinenie vo výške 100 eur, ako žiadala sama žalobkyňa. Priznaná výška je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu (teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov), je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý závadne konal, pričom vo vzťahu k žalobkyni ako spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa.

Rozsudok súdu prvej inštancie dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s podanou žalobou. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, zistený po náležite vykonanom dokazovaní a vysporiadal sa aj so všetkými pre vec rozhodujúcimi argumentmi strán. Pritom sa odvolal na konkrétne právne predpisy, ktoré správne aplikoval na prejednávany spor. Zo zisteného skutkového stavu teda vyvodil správny právny záver o preukázaní nárokov žalobkyne na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, na zaplatenie bezdôvodného obohatenia a primeraného finančného zadosťučinenia. Pokiaľ žalovaný zotrváva na názoroch, ktoré sú odlišné (iné) od skutkových záveroch a právneho posúdenia veci konajúcim súdom, polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vyslovených skutkových zistení a právnych záverov pre nezohľadnenie argumentácie strany sporu, sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch.

Odvolačný súd konštatuje, že po preskúmaní veci nezistil skutkové, ani právne vady napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

Odvolačné dôvody podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku nie sú naplnené.

Žalovaný použil aj odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. g) Civilného sporového poriadku. Žalovaný však bližšie nezdôvodnil tento použitý odvolací dôvod a odvolací súd nevzhladol v konaní vady, ktoré má na mysli toto ustanovenie.

Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

Vo vzťahu k výroku o nároku na náhradu trov konania žalovaný v odvolaní uviedol, že podáva odvolanie i proti tomuto výroku, avšak neuviedol žiadne odvolacie dôvody. Nakoľko odvolací súd považuje preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej za vecne správny a žalovaný žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o nároku na náhradu trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúcich z tzv. zásady úspechu nespochybnil (v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti), nie je jeho odvolacia námietka opodstatnená.

Z uvedeného vyplýva, že napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením, ktorým súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel, je vecne správny. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku potvrdil.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a contrario Civilného sporového poriadku tak, že plne úspešnej žalobkyne nepriznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa bola v odvolacom konaní pasívna, k odvolaniu sa nevyjadřila, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnila a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z Článku 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku zakotvujúceho procesnú ekonómiu, keďže rozhodovanie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 1,

2 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku najskôr o nároku na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, že žalobkyni žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného sporového konania.

Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).
Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).
Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).
Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).